



Arrest

nr. 145 837 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 28 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 augustus 2012 en 5 januari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 juni 2013 worden de onder punt 1.1. vermelde aanvragen onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2012 en de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is....“

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar de duur van de opeenvolgende procedures waardoor hij reeds enkele jaren in België verblijft en duurzaam lokaal verankerd is. Betrokkene zou onmiddellijk kunnen werken (ondanks het feit dat hij met enkele medische problemen kampt) en het zou zowel in zijn belang, als in het belang van de werkgever als in het belang van de Belgische samenleving zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. Indien hij terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst om de gewone procedure te volgen zou zijn leven ontwricht worden. De redenen waarom hij zou gemachtigd kunnen worden om in België te verblijven zouden komen te vervallen bij een terugkeer naar zijn thuisland. Betrokkene zou nog nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en volgens de advocaat is er ook geen strafonderzoek hangende. Betrokkene vormt geen gevaar voor de Belgische openbare orde, noch voor de nationale veiligheid.

Betrokkene kan niet stellen dat het feit dat hij in België verschillende procedures opstart en dat het onderzoek tijd in beslag neemt waardoor hij enkele jaren in België dient te blijven in afwachting van een beslissing in al deze procedures, dat dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Alle procedures werden inmiddels afgesloten. Geen enkele procedure duurde onredelijk lang. Betrokkene dient nu aan te tonen dat hij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet kan indienen via de Belgische ambassade in Moskou. Betrokkene dient ten overstaan van de Belgische ambassade te Moskou alle elementen van integratie voor te leggen. Betrokkene wist immers dat zijn verblijf in België enkel werd toegestaan voor de duur van het onderzoek naar zijn asielmotieven. Betrokkene heeft ook een aanvraag 9ter ingediend die eveneens werd onderzocht. Geen enkele van de procedures leidde tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf niet correct meewerkte met de asielinstanties. Betrokkene heeft 3 asielaanvragen ingediend die allen telkens negatief werden afgesloten. Tijdens zijn derde asielaanvraag bekend betrokkene dat hij bij de eerste en tweede asielaanvraag niet de waarheid heeft verteld. Betrokkene heeft bedrieglijke verklaringen afgelegd. Betrokkene heeft bij zijn eerste en tweede asielaanvraag een valse identiteit gebruikt. Hij probeerde asiel aan te vragen onder valse identiteit K.A. B. (..) geboren op 01.12.1982. Betrokkene heeft de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken trachtten te ondermijnen door te knoeien met het afnemen van zijn vingerafdrukken. Van een persoon die internationale bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij op een correcte manier meewerkt met de asielinstanties. Door de bedrieglijke verklaringen en gedragingen ligt betrokkene zelf aan de basis van de duur van een onderzoek. Wat er ook van zij, alle procedures werden afgesloten, geen verblijfsmachtiging werd toegekend en betrokkene toont niet aan dat hij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging volgens artikel 9 niet kan indienen via de Belgische ambassade te Moskou.

Betrokkene meent dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens (EVRM) zou geschonden worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn thuisland. Betrokkene beweert dat niemand mag onderworpen worden aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit artikel zou worden geschonden. Betrokkene beperkt zich louter tot deze bewering. Betrokkene brengt geen enkel concreet element naar voor en legt evenmin enig begin van bewijs voor die deze bewering staft. Bovendien heeft betrokkene 3 asielaanvragen ingediend waaruit bleek dat hij bedrieglijke verklaringen had afgelegd. Er kan dus weinig geloof gehecht worden aan de loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden daar elk concreet en persoonlijk element ontbreekt.

Betrokkene beweert dat de procedure via de Belgische ambassade gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn maar alweer legt betrokkene geen enkel concreet element naar voor en geen enkel persoonlijk bewijs dat deze procedure voor betrokkene effectief gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn. Het is aan betrokkene om deze bewering te staven aan de hand van persoonlijke elementen en overtuigende bewijsstukken. Betrokkene beperkt zich opnieuw tot deze loutere bewering dat de procedure gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn. Deze loutere bewering kan niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

De medische problemen werden reeds onderzocht door de dienst 9ter. Zijn aanvraag was ongegrond. De procedure 9ter werd afgesloten op 11.01.2013. Betrokkene betekende de beslissing op 05.03.2013.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing en betoogt dat zij sedert vele jaren in België verblijft en zich goed geïntegreerd heeft. Zij meent dat hiermee geen rekening is gehouden. Hieraan moet nog toegevoegd worden dat zij traditioneel gehuwd is met B.A. met wie zij samenwoont. Zij maakt een gezin uit met deze persoon zodat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, kan volgens verzoekende partij terecht gevraagd worden welke elementen wel kunnen leiden tot een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Er moet vastgesteld worden dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als noch de integratie op zich, noch de scholing van het kind, noch de duur van de procedures, noch alle andere elementen kunnen leiden tot een buitengewone omstandigheid die toelaat de aanvraag in België in te dienen. Er is dan ook sprake van een schending van de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het eerste middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

2.4. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat haar verblijf en integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, doch laat met dergelijk betoog na op concrete wijze de motivering terzake, met name dat *"De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."* te weerleggen. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen*

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maakt verzoekende partij met dit argument niet aannemelijk dat dit het haar zou verhinderen of het haar bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

2.5. Waar verzoekende partij voorts nog meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij traditioneel gehuwd is met B.A. waarmee zij samenwoont en er derhalve een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt, dient de Raad vast te stellen dat uit nazicht van de aanvraag van 13 augustus 2012 blijkt dat verzoekende partij dit argument geenszins heeft opgeworpen als zijnde een buitengewone omstandigheid die verhindert dat de aanvraag in het herkomstland geschiedt. Het is evenwel aan de verzoekende partij om bij haar aanvraag in het land van herkomst de argumenten aan te halen die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen en komt het aan het bestuur toe deze elementen te beoordelen en een beslissing te nemen. Het kan het bestuur niet ten kwade worden geduid dat zij niet oordeelt over argumenten die haar niet werden voorgelegd door de verzoekende partij. Verzoekende partij kan thans dan ook niet dienstig verwijzen naar haar relatie om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, in zoverre de verzoekende partij meent dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, verzoekende partij nooit gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk en zij ook niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Uit niets blijkt dat haar partner verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in de Russische Federatie of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel verzoekende partij als haar partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij in België. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.6. Het voorts theoretische betoog van verzoekende partij waarbij zij meent dat dient vastgesteld te worden dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is slechts een louter subjectieve beschouwing van de verzoekende partij die niet onderbouwd is door enig concreet gegeven en die geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" en het verbod van discriminatie en schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat niet afdoende en in concreto gemotiveerd wordt waarom de elementen van integratie en de problemen in het herkomstland niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zij meent dat deze elementen onvoldoende onderzocht werden. Zij stelt gedurende lange periodes in afwachting geweest te zijn van een beslissing inzake asiel en de navolgende procedures. Hiermee dient rekening gehouden te worden. Er wordt echter enkel rekening gehouden met de duur van de asielprocedures. Indien echter ook rekening gehouden wordt met de navolgende procedures asiel en regularisatie, dan hebben de procedures in totaal verschillende jaren geduurd. Nergens in de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd omtrent de cumulatie van de ingeroepen elementen. Immers is het zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, maar samen genomen wel tot regularisatie leiden.

2.9. Waar verzoekende partij naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, de schending opwerpt van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*", dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekende partij te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen. Ook waar zij de schending opwerpt van het verbod van discriminatie en het gelijkheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een loutere vermelding hiervan, zonder in concreto aan te geven op welke wijze dit verbod en beginsel door de bestreden beslissing geschonden worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.10. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.11. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.12. Verzoekende partij meent andermaal dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, doch de Raad verwijst naar zijn bespreking dienaangaande van het eerste middel onder punt 2.4..

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij problemen heeft in haar herkomstland, blijkt dat de bestreden beslissing als volgt motiveert: *“Betrokkene meent dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens (EVRM) zou geschonden worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn thuisland. Betrokkene beweert dat niemand mag onderworpen worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit artikel zou worden geschonden. Betrokkene beperkt zich louter tot deze bewering. Betrokkene brengt geen enkel concreet element naar voor en legt evenmin enig begin van bewijs voor die deze bewering staft. Bovendien heeft betrokkene 3 asielaanvragen ingediend waaruit bleek dat hij bedrieglijke verklaringen had afgelegd. Er kan dus weinig geloof gehecht worden aan de loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden daar elk concreet en persoonlijk element ontbreekt.”* Door louter opnieuw te verwijzen naar problemen in het herkomstland, zonder de motieven van de bestreden beslissing op concrete wijze te weerleggen, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze motieven.

Voorts blijkt uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat verzoekende partij verwees naar de lange duur van haar asielprocedure tesamen met de procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State en dat deze meer dan vijf jaar in beslag hebben genomen. Tevens wees zij op de procedure inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waardoor de procedures gezamenlijk nog langer hebben geduurd. De verwerende partij heeft dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene kan niet stellen dat het feit dat hij in België verschillende procedures opstart en dat het onderzoek tijd in beslag neemt waardoor hij enkele jaren in België dient te blijven in afwachting van een beslissing in al deze procedures, dat dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Alle procedures werden inmiddels afgesloten. Geen enkele procedure duurde onredelijk lang. Betrokkene dient nu aan te tonen dat hij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet kan indienen via de Belgische ambassade in Moskou. Betrokkene dient ten overstaan van de Belgische ambassade te Moskou alle elementen van integratie voor te leggen. Betrokkene wist immers dat zijn verblijf in België enkel werd toegestaan voor de duur van het onderzoek naar zijn asielmotieven. Betrokkene heeft ook een aanvraag 9ter ingediend die eveneens werd onderzocht. Geen enkele van de procedures leidde tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf niet correct meewerkte met de asielinstanties. Betrokkene heeft 3 asielaanvragen ingediend die allen telkens negatief werden afgesloten. Tijdens zijn derde asielaanvraag bekent betrokkene dat hij bij de eerste en tweede asielaanvraag niet de waarheid heeft verteld. Betrokkene heeft bedrieglijke verklaringen afgelegd. Betrokkene heeft bij zijn eerste en tweede asielaanvraag een valse identiteit gebruikt. Hij probeerde asiel aan te vragen onder valse identiteit K.A. B. (..) geboren op 01.12.1982. Betrokkene heeft de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken trachtten te ondermijnen door te knoeien met het afnemen van zijn vingerafdrukken. Van een persoon die internationale bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij op een correcte manier meewerkt met de asielinstanties. Door de bedrieglijke verklaringen en gedragingen ligt betrokkene zelf aan de basis van de duur van een onderzoek. Wat er ook van zij, alle procedures werden afgesloten, geen verblijfsmachtiging werd toegekend en betrokkene toont niet aan dat hij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging volgens artikel 9 niet kan indienen via de Belgische ambassade te Moskou.”*

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij in de eerste plaats van oordeel is dat – ongeacht de duur van de procedures – het feit dat verzoekende partij in afwachting van de behandeling van deze procedures op het grondgebied verbleven heeft geen buitengewone omstandigheid uitmaakt nu alle procedures inmiddels zijn afgesloten zodat verzoekende partij niet aantoonde waarom dit argument – de duur van de procedures – haar zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Dit is het determinerend motief waaraan verzoekende partij met haar betoog volledig voorbijgaat en zich slechts

focust op het overtollige motief dat de procedures niet onredelijk lang hebben geduurd. Haar betoog is dan ook niet dienstig. Verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat, nu alle procedures afgesloten zijn en geen enkele heeft geleid tot het verstrekken van een verblijfsmachtiging, niets verzoekende partij verhindert de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoekende partij toont voorts ook geenszins aan dat haar aanvraag niet grondig behandeld werd.

2.13. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan de gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het land van herkomst en daarmee samenhangend, de sociale bindingen die verzoekende partij heeft met België. Zij betoogt dat de redenen die zij heeft aangehaald in de aanvraag geenszins reeds beoordeeld werden in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze beoordeeld werden, dan drong een nieuwe beoordeling zich op aangezien de finaliteit van beide procedures anders is.

2.15. Waar verzoekende partij opwerpt dat *“het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève [...] niets affdoet] van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing”*, dient de Raad op te merken dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoekers asielaanvraag werd verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid op haar merites werd beoordeeld. Verzoekende partij laat na te concretiseren met welke aangevoerde omstandigheid er geen rekening werd gehouden. Het blote betoog van verzoekende partij dat ze niet terug kan naar haar land van oorsprong en dat ze daardoor geen aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen in het buitenland alsook haar onbegrip voor de stelling van de verwerende partij dat zij in het buitenland een aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen, kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.16. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.17. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER